

Sygnatura akt VI W 393/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014 roku

sprawy przeciwko W. S. synowi J. i S. z domu Ł.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 03.09.2013 r. w piśmie nadesłanym do siedziby Straży Miejskiej W., będąc użytkownikiem pojazdu marki M. o nr rej. (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył ten pojazd, którego kierujący w dniu 02.07.2012 r. o godz. 09:33 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **W. S.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił co następuje:

W. S. jest użytkownikiem samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...).

W dniu 2 lipca 2013 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 09:33, na ul. (...) we W. poruszała się z prędkością 75 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Straż Miejska wezwała W. S. do złożenia oświadczenia poprzez wskazanie czy pojazd w w/w czasie prowadził osobiście lub ewentualnie poprzez wskazanie komu powierzył pojazd do kierowania lub używania.

W pisemnych odpowiedziach z dnia 29 lipca 2013 roku i 29 sierpnia 2013 roku W. S. stwierdził, iż nie jest w stanie podać danych osoby, która w dniu 2 lipca 2013 roku o godzinie 09:33 kierowała samochodem marki M. o nr rej. (...), z uwagi na fakt, iż zdjęcie wykonane przez fotoradar jest niewyraźne, a zatem nie może on rozpoznać osoby, która kierowała wówczas samochodem.

dowód:

- wydruk pomiaru prędkości, k. 5
- wezwanie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia, k. 6-7
- pisma W. S., k. 8, 9
- wyjaśnienia obwinionego W. S., k. 29

Przesłuchany w toku postępowania jurysdykcyjnego charakterze obwinionego W. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach wskazał, iż nie był w stanie określić kto był kierowcą samochodu marki M. o nr rej. (...) w dniu 2 lipca 2013 roku o godzinie 09:33, ponieważ zdjęcie zrobione przez fotoradar, które otrzymał od Straży Miejskiej jest niewyraźne. Stwierdził, iż bez identyfikacji osoby na zdjęciu nie jest w stanie określić, kto był kierowcą samochodu.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż fakt popełnienia wykroczenia przez kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...) w dniu 2 lipca 2013 roku o godzinie 09:33 we W. jest bezsporny. Sąd wykorzystał w tym zakresie niebudzącą żadnych wątpliwości dokumentację procesową w postaci pomiaru prędkości dokonanej przez fotoradar. Fakt popełnienia przedmiotowego wykroczenia nie był również kwestionowany przez obwinionego W. S..

Nie budzi także żadnych wątpliwości Sądu fakt, iż obwiniony W. S. nie udzielił Straży Miejskiej pozytywnej odpowiedzi na skierowane wobec niego zapytanie, kto w przedmiotowym okresie czasu był kierowcą samochodu marki M. o nr rej. (...).

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012. 1137 j.t.) właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania z oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania powyżej wskazanego obowiązku określona została w art. 96 § 3 kw, który stanowi, iż wykroczenie popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przedmiotem ochrony wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw jest porządek ruchu drogowego.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma charakter indywidualny oraz skutkowy, co oznacza, iż może je popełnić jedynie właściciel lub posiadacz pojazdu przez działanie lub jego zaniechanie, w sposób zarówno umyślny jak i nieumyślny, poprzez niewskazanie wbrew obowiązkowi na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Dla bytu analizowanego wykroczenia wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Osoba ta nie musi zatem działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, czy nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy bowiem niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Obowiązujące przepisy nie przewidują formy ani wzoru odmowy wskazania określonego w przepisie art. 96 § 3 kw. Znamień określone w art. 96 § 3 kw może być zrealizowane wówczas, gdy mamy do czynienia z beczynnnością, zaniechaniem. Niewskazaniem jest bowiem udzielenie odpowiedzi negatywnej, na przykład, odmowa podania danych osoby kierującej pojazdem lub poinformowanie o swojej niewiedzy w zakresie ustaleń, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd. Niewskazanie może nastąpić także w formie zaniechania udzielenia odpowiedzi.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał

pojazd;4) nie wskazać komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Tylko w czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określoną w art. 96 § 3 kw. Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy sprawa, Sąd doszedł do przekonania, iż swoim zachowaniem obwiniony W. S. wyczerpał znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw. Obwiniony stwierdził bowiem, iż nie wie kto w dniu 2 lipca 2013 roku o godzinie 09:33 we W. prowadził samochód marki M. o nr rej. (...), którego jest on użytkownikiem. Uznać zatem należy, iż obwiniony W. S. udzielił negatywnej odpowiedzi na wezwanie do wskazania, kto prowadził pojazd w czasie przedmiotowego zdarzenia. Podkreślenia wymaga fakt, iż czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia nie ma dla oceny zachowania obwinionego żadnego znaczenia. Poprzez samo niewskazanie komu powierzył pojazd do kierowania lub posiadania, obwiniony W. S. zrealizował znamiona czynu zabronionego określonego w art. 96 § 3 kw. Nie należy tracić również z pola widzenia faktu, iż Straż Miejska zażądała od obwinionego określenia, kto w dniu 2 lipca 2013 roku we W. prowadził samochód, będący w jego użytkowaniu, pismem z dnia 17 lipca 2013 roku, a zatem po niedługim upływie czasu od zdarzenia, co stworzyło dla obwinionego realną szansę wykonania nałożonego na niego z mocy ustawy obowiązku.

Uznając sprawstwo i winę obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd doszedł do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia winy obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, będzie kara grzywny w wysokości dwustu złotych.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw, bacząc w szczególności, aby wymierzona kara była adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz aby rzezona kara spełniała swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. W ocenie Sądu takie warunki spełnia wymierzona obwinionemu kara 200 złotych grzywny.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, że obwiniony dopuścił się wykroczenia, którego popełnianie jest nagminne na obszarze miasta. Zignorował on nałożony na niego z mocy ustawy obowiązek wynikający z faktu bycia właścicielem samochodu. Z tą okolicznością wiąże się bowiem konieczność jego zabezpieczenia i ewentualnego udostępniania innym osobom w stopniu kontrolowanym. Zważyć bowiem należy, że ustawodawca nawet w przypadku użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela przez nieznaną osobę, warunkuje zwolnienie go od odpowiedzialności wykazaniem, iż nie mógł temu zapobiec.

Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 200 złotych grzywny będzie współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego. Pozwoli jednocześnie na osiągnięcie celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, poprzez napiętnowanie w oczach społeczeństwa czynu, którego dopuścił się obwiniony. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec obwinionego instytucji choćby częściowego zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych. Wobec powyższego Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa przedmiotowe koszty w całości i wymierzył mu opłatę w wysokości przewidzianej przez art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.